

Arrest

nr. 112 808 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Chiltan gelegen in het district Paghman in de provincie Kabul. U bent een soennitische Arab en ging nooit naar school in Afghanistan. U werkte voornamelijk tijdens de lentemaanden in uw eigen appelboomgaarden en als kleermaker. In de zesde maand van 1389 (augustus-september 2010) kwamen er enkele gewapende talibanleden bij u thuis langs en vroegen thee en eten. U kon hen dit niet weigeren. Zij kwamen sindsdien twee of drie keer per maand langs en vergaderden in uw boomgaarden. In de elfde maand van 1389 (januari 2011) vernam de politie dat de taliban in uw boomgaarden zaten. Ze kwamen bij u thuis langs met een oproepingsbrief en vroegen u met hen mee te gaan naar het districtshuis. U werd een halve dag opgesloten en ondervraagd over de taliban. Uw oom kon u vrij krijgen en garandeerde de politie dat u niets met de taliban te maken had. De politie had geen bewijs tegen u en

liet u vrij. Enkele dagen later moest u zich opnieuw aanmelden bij het districtshuis. U werd opnieuw gedurende één dag vastgehouden, ondervraagd. U werd ook geslagen. Ze wilden de namen van de taliban die bij u in de boomgaarden vergaderden. U kende geen van hen bij naam. Opnieuw kreeg uw oom in samenwerking met de dorpsouderen u vrij met de garantie dat u een gewone jongeman was die niets met de taliban te maken had. De taliban hadden ontdekt dat u gearresteerd was door de autoriteiten en sloegen u. Ze hadden u gewaarschuwd hen niet te verklikken. Ongeveer 15 dagen na uw eerste arrestatie werd u een derde keer gearresteerd door de politie. Ze vroegen u opnieuw namen van de taliban. U werd drie dagen opgesloten, mishandeld en kreeg geen eten. U besepte dat het deze keer ernstig was en besloot de enige naam die u kende, A. W. {..}, een talibanspion, door te geven aan de politie. Tijdens uw hechtenis gebeurde er op 26 of 27 hoet 1389 (17 of 18 maart 2011) een aanval op het huis van A. W. {..}. De politie wilde hem arresteren, maar hij verzette zich en kwam om het leven. De taliban verdachten u ervan hen verklikt te hebben en sloegen uw moeder en broer. U zat op dat moment nog in de gevangenis. Met de hulp van uw oom kon u Afghanistan verlaten ongeveer drie of vier dagen na uw vrijlating. U besloot samen met uw moeder dat u maar beter Afghanistan kon verlaten. Na uw vertrek kwamen de taliban nog langs op zoek naar u en bedreigden u. De politie kwam nog één of twee keer langs omdat ze dachten dat u hen nog meer namen kon geven van de taliban. Na een reis van ongeveer zes maanden kwam u in België aan op 4 augustus 2011 waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw taskara, een scan van uw eigendomsdocumenten in Afghanistan, twee oproepingsbrieven en een envelop.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Er kan op basis van uw verklaringen geen geloof worden gehecht aan uw vrees vermoord te worden door de taliban omdat u beschuldigd werd van spionage of aan uw vrees opnieuw gearresteerd te worden door de Afghaanse autoriteiten. Uiterst summiere verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U stelde onder meer dat u problemen vreesde omdat u een naam verklikt had van een lid van de talibangroep die bij u thuis langskwam. Afgezien van deze bewering kon u in het geheel geen verdere uitleg geven over de talibangroep die aan de basis van uw vlucht liggen. Dit doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw beweringen.

De door u geschetste gebeurtenissen tussen u en de taliban bleken zich in uw eigen regio en dus lokaal te hebben voorgedaan. Toch kon u niet toelichten welke talibanstrijders er zeer regelmatig gedurende zes maanden bij u thuis en in uw boomgaarden langskwamen. U kende slechts één van hen bij naam, namelijk A. W. {..}. U wist vanwaar hij afkomstig was en dacht dat hij een spion was voor de taliban (CGVS, p. 9). U wist echter niet welke informatie hij verzamelde en voor wie hij spioneerde. U hield het erg algemeen door te stellen dat het "voor de taliban was" (CGVS, p. 9). Waarom u dacht dat hij een spion was, kon u niet verduidelijken. U kon alleen maar stellen dat hij steeds in uw dorp en uw regio aanwezig was waardoor u dacht dat hij een spion was (CGVS, p. 9). Namen van andere talibanstrijders die samen met A. W. {..} naar uw boomgaarden kwamen en die u voorzag van eten kende u niet (CGVS, p. 9). U wist niet van waar zij afkomstig waren, wie hun leider was of tot welke talibangroepering zij behoren (CGVS, p. 9). U beweerde eveneens nooit iets te hebben opgevangen over de taliban en hun activiteiten in uw regio, ook al was volgens u de hele regio wel op de hoogte van de talibanaanwezigheid (CGVS, p. 10, 15). Het feit dat u hierover geen uitleg kon geven is zeer merkwaardig aangezien het juist deze mensen zijn die u gedurende zes maanden van eten en drinken voorzag die u nadien met de dood bedreigden.

U wist verder niet waarom de taliban plots verzamelden in uw boomgaarden en of zij ook bij anderen uit uw regio langsgingen (CGVS, p. 8, 10). Nochtans beweerde u dat er in Paghman veel boomgaarden zijn (CGVS, p. 9). Dat u dan geen enkele andere personen kende die net als u geconfronteerd werden met de taliban is opmerkelijk. Dit is trouwens een vreemde bewering aangezien u zelf al stelde dat de meeste inwoners voor de taliban zijn en zij logischerwijs wel in aanraking zullen gekomen zijn met de taliban. Dat de taliban dan niet langsgingen bij die personen van wie zij zeker waren dat zij hen konden vertrouwen is eveneens opmerkelijk. U hiermee geconfronteerd stelde u plots dat zij waarschijnlijk ook wel bij andere inwoners langsgingen, maar u wist niet bij wie allemaal (CGVS, p. 10). U wist niet wat de taliban deden in uw boomgaarden. U dacht dat zij er vergaderden. Echter, over wat en waarom zij dit dan net in uw boomgaarden deden, is u onduidelijk (CGVS, p. 10). Dat u gedurende die zes maanden dat zij in uw boomgaarden langskwamen, en dit twee tot drie keer per maand, nooit iets zou hebben opgevangen is weinig waarschijnlijk.

Voorst zijn uw verklaringen over uw vrees voor de Afghaanse autoriteiten eveneens erg vaag gebleken. Zo wist u niet hoe de politie plots ontdekte dat de taliban bij u thuis langskwamen en in uw

boomgaarden verzamelden. U dacht dat iemand dit verklikt had, maar had geen enkel idee wie hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 10). U werd tot drie maal toe gearresteerd, telkens om dezelfde reden, namelijk omwille van uw banden met de taliban. Dat de Afghaanse autoriteiten u drie maal arresteren omdat zij vermoeden dat u connecties hebt met de taliban maar u telkens opnieuw vrijlaten is dan ook erg opmerkelijk. U stelde dat de autoriteiten geen bewijzen hadden tegen u en dat uw oom er voor zorgde dat zij u na uw eerste arrestatie vrijlieten (CGVS, p. 11). Wat uw oom hiervoor precies deed of welke voorwaarden er aan uw vrijlatingen gekoppeld werden, bleek u niet te weten. U stelde louter dat uw oom zich 'garant' stelde voor u. Wat dit in uw geval betekende, wist u niet (CGVS, p. 11). Enkele dagen later werd u een tweede keer opgepakt door de autoriteiten. U wist niet hoeveel dagen later zij opnieuw langskwamen, maar ze hadden opnieuw een rapport ontvangen dat de taliban nog steeds in uw boomgaarden langskwamen (CGVS, p. 11). Na één dag werd u opnieuw vrijgelaten met de hulp van uw oom en enkele dorpsouderen omdat ze geloofden dat u niets met de taliban te maken had. Ze wilden blijkbaar enkel de namen horen van de taliban die in uw boomgaarden vergaderden (CGVS, p. 11). U wist niet hoe zij u een tweede maal vrij kregen nadat u door de autoriteiten toch verdacht werd van spionage voor de taliban. U had er niet naar gevraagd omdat u te bang was (CGVS, p. 12). Het is erg vreemd dat u niet zou willen weten of u zich aan bepaalde voorwaarden moest houden om te voorkomen dat de autoriteiten opnieuw langs zouden komen. Dat de autoriteiten u zomaar zouden vrijlaten nadat zij berichtgevingen kregen dat er taliban in uw boomgaarden aanwezig waren, is weinig aannemelijk. U stelde dat zij u opnieuw vrijlieten omdat ze nog steeds geen bewijzen hadden tegen u en omdat zij geloofden dat u een gewone jongeman was die geen connecties had met de taliban. Het is echter erg vreemd dat de autoriteiten dan niet op zoek gingen naar verdere bewijzen of dat zij zelf niet langskwamen in uw boomgaarden indien zij vermoedden dat de taliban er vergaderden. U stelde enkel dat de soldaten te bang waren om 's nachts te patrouilleren (CGVS, p. 12, 13). Het is trouwens evenmin aannemelijk dat de autoriteiten u tot tweemaal toe zomaar geloofden dat u niets met de taliban te maken had. Zij besloten u immers een derde keer te arresteren om dezelfde redenen. Deze keer werd u drie dagen opgesloten en mishandeld tot u toegaf en de naam van A. W. {...} verklikte (CGVS, p. 14). U gaf zijn naam nooit eerder door aan de autoriteiten omdat u dacht dat zij u slechts één keer zouden arresteren en nadien met rust zouden laten. Nochtans werd u enkele dagen eerder voor een tweede keer gearresteerd en had u toen ook al de naam kunnen doorgeven. U besepte echter bij de derde keer pas dat het een ernstige zaak was omdat zij u mishandelden. Nochtans werd u bij uw tweede arrestatie ook al in elkaar geslagen waardoor u toen ook al gemerkt moest hebben dat het ernstig was (CGVS, p. 14). Een andere vreemde vaststelling is dat u aanvankelijk beweerde dat de taliban tussen uw eerste en uw tweede arrestatie nog langskwamen (CGVS, p. 11). Dat de taliban het risico namen nog eens bij u langs te komen, nadat de autoriteiten vermoedden dat zij er vergaderden, is opmerkelijk. Wat later in het gehoor stelde u plots dat de taliban niet langs kwamen na de eerste arrestatie, maar wel na de tweede om u te bedreigen (CGVS, p. 13). U geconfronteerd met deze verschillende verklaringen, stelde u het zelf allemaal niet meer zeker te weten en voegde u toe dat zij misschien kwamen of misschien ook niet (CGVS, p. 13). Er zou van u toch verwacht mogen worden dat u correcte en eenduidige verklaringen kon afleggen over de gebeurtenissen die u deden besluiten Afghanistan te verlaten. Tot slot kon u geen uitsluitel geven over het feit of er ook andere mensen net als u door de autoriteiten werden gearresteerd om meer informatie te verkrijgen over de taliban (CGVS, p. 15). Er zal hoe dan ook wel gesproken geweest zijn in het dorp indien er zich dergelijke feiten afspeelden. U stelde namelijk ook dat de mensen uit de regio u en uw familie plots als spionnen bestempelden waardoor er van uitgegaan kan worden dat de mensen wel degelijk over deze gebeurtenissen spreken (CGVS, p. 15). Redelijkerwijs mag dan ook worden verwacht dat u een degelijke en concrete uitleg kan geven over de omstandigheden die aan de basis van uw vlucht en asielaanvraag liggen.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw taskara heeft hoogstens betrekking op uw identiteit, en voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas, net als het document betreffende uw eigendommen in Paghman. De twee oproepingsbrieven van de autoriteiten kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Zoals trouwens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt kunnen Afghaanse (identiteits-)documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Afghaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van

de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving nauwelijks gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Geenszins kan besloten worden dat er in Paghman een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

2.1.1. Verzoeker start met een theoretisch betoog over de definitie van “vluchteling” en benadrukt dat – wat betreft zijn kennis over de talibanstrijders – er rekening moet gehouden worden met het feit dat hij nooit echt naar school is geweest en analfabeet is. Verzoeker verwijst naar artikel 27 van voormeld koninklijk besluit en meent dat rekening moet worden gehouden met zijn profiel. Het feit dat hij korte antwoorden heeft gegeven op de gestelde vragen kan hierdoor verklaard worden. Soms valt het ook op dat hij rare antwoorden gaf gedurende het gehoor hetgeen aangeeft dat de manier van antwoorden vaak te maken heeft met het gebrek aan opleiding. In dezelfde zin houdt de commissaris-generaal ook geen rekening met zijn etnische afkomst. Het is immers zo dat hij een etnische Arab is en deze bevolkingsgroep staat erom gekend een historische band te hebben met de taliban. Waar de commissaris-generaal het tenslotte vreemd vindt dat zijn boomgaard werd uitgekozen door de taliban, kan dit uiteraard door voorgaande verklaard worden. Het blijkt niet dat de commissaris-generaal hiermee rekening heeft gehouden. Voorts betoogt verzoeker toch voldoende informatie gegeven te hebben over de ene strijder die hij wel kende. Gelet op zijn onbestaande scholingsgraad is het aannemelijk dat hij zich enkel de strijder herinnerde die hij al kende uit de regio, dit in tegenstelling tot de andere strijders. Voorts strookt de vaststelling dat hij niet zou geweten hebben welke activiteiten deze groep had niet met het gehoorverslag, meer bepaald de verklaringen op pagina 9.

2.1.2. Wat betreft het motief aangaande de vrijlating door de Afghaanse autoriteiten, stelt verzoeker aangegeven te hebben dat de eerste keer zijn oom zich garant stelde voor hem en dat de tweede keer verzoeker vrijgelaten werd na tussenkomst van de dorpsouderen. Hij gaf aan dat ze enkel namen wilden weten van de taliban.

2.1.3. Verzoeker betoogt voorts dat – inzake het motief over het verklikken van de naam van A.W. – er een groot verschil is tussen de tweede en de derde aanhouding, gelet op het feit dat de derde aanhouding drie dagen duurde en hij gedurende drie dagen werd opgesloten en mishandeld. Voorts betoogt verzoeker dat het algemeen geweten is dat de taliban 's nachts actief zijn ter weerlegging van het motief dat het bevreedend is dat de politie niet in de boomgaard kwamen kijken om er taliban te spotten.

2.1.4. Wat betreft het tijdstip waarop de taliban nog eens langskwamen verwijst verzoeker naar de vragen gesteld dienaangaande in het gehoorverslag en meent dat de tegenstrijdigheid aan de onduidelijkheid van de vragen te wijten is. Verzoeker verwijst weerom naar zijn beperkte scholingsgraad.

2.1.5. Verzoeker herhaalt tenslotte zijn asielmotieven en meent geen bescherming te kunnen krijgen in het land van herkomst.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te

toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. De Raad oordeelt dat verzoeker niet aantoont dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou zijn zijn leefwereld en de voor zijn relaas relevante elementen op een coherente wijze uiteen te zetten. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal eenvoudige en duidelijke vragen heeft gesteld die door verzoeker – blijkens zijn antwoorden hierop – doorgaans correct werden begrepen. Waar verzoeker verwijst naar één voorbeeld uit het gehoorverslag waar hij op de vraag: “*wat is uw religie*” raar antwoordde door te stellen: “*Ik heb tandpijn*” dient vooreerst opgemerkt te worden dat verzoeker in de eerste plaats “*Soenniet*” antwoordde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p.3) zodat verzoekende partij uitgaat van een selectieve lezing van het gehoorverslag en hiermee bovendien niet aantoont dat hij de vragen omtrent zijn asielproblemen verkeerd heeft begrepen of niet verstond. Alleszins blijkt dit evenmin uit lezing van het gehoorverslag. Daarenboven werd verzoeker tijdens het gehoor bijgestaan door een advocaat zodat eventuele beperkingen konden worden meegedeeld, hetgeen geenszins is gebeurd. Verzoeker gaf ook expliciet te kennen alle vragen begrepen te hebben (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 16). De vaststelling dat verzoekers kennis over de taliban die bij hem gedurende een langdurige periode in de boomgaard vergaderden als uitermate beperkt kan worden omschreven, kan hoegenaamd niet verklaard worden door verzoekers ongeschooldheid.

Zoals blijkt uit het gehoorverslag kon verzoeker niet verklaren waarom uitgerekend zijn boomgaard gekozen werd door de taliban als vergaderplaats (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 8). Het is geenszins geloofwaardig dat in al die tijd dat verzoeker geconfronteerd werd met de taliban in zijn boomgaard, zij nooit iets zouden hebben gezegd over de reden waarom ze zijn boomgaard hadden uitgekozen of nog, dat verzoeker dit na al die tijd niet zelf zou geweten hebben. Dit klemmt des te meer nu er nog andere boomgaarden waren in de buurt. Het a posteriori betoog van verzoeker aangaande zijn etnische origine en de historische band met de taliban, kan hoegenaamd niet overtuigen om de vastgestelde onwetendheid en daaraan gekoppelde ongeloofwaardigheid in een ander daglicht te plaatsen. Immers, indien de etnische origine van verzoeker de reden was van hun keuze, dan is het geenszins aannemelijk dat de taliban deze reden niet zouden hebben meegedeeld aan verzoeker, of nog, dat verzoeker deze link zelf niet zou hebben gelegd.

2.6. Waar verzoeker nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 vernoemt en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel niet correct heeft toegepast.

2.7. Het argument dat hij wel informatie wist over A.W. omdat deze persoon uit de regio kwam, kan voorts hoegenaamd niet de gebrekkige kennis van verzoeker over de andere talibanleden verantwoorden. Immers wijst de Raad er nogmaals op dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoeker, die gedurende een bepaalde periode geconfronteerd wordt met taliban in zijn boomgaard, op geen enkel moment meer informatie vernomen heeft over deze personen.

2.8. Het motief: *"U beweerde eveneens nooit iets te hebben opgevangen over de taliban en hun activiteiten in uw regio, ook al was volgens u de hele regio wel op de hoogte van de talibanaanwezigheid (CGVS, p. 10, 15). Het feit dat u hierover geen uitleg kon geven is zeer merkwaardig aangezien het juist deze mensen zijn die u gedurende zes maanden van eten en drinken voorzag die u nadien met de dood bedreigden."* kan verzoeker niet in een ander daglicht plaatsen door te wijzen op zijn verklaringen dat de taliban in de regio activiteiten hadden als zelfmoordaanslagen, mensen ontvoeren en vermoorden daar het desbetreffend motief betrekking heeft op verzoekers gebrek aan concrete kennis over de plannen die de taliban die bij hem vergaderden beraamden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 10) terwijl verzoekers argument verwijst naar zijn algemene verklaringen over de activiteiten van de taliban.

2.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker zijn verklaringen herhaalt over het feit dat zijn oom zich garant stelde en dat de dorpsouderen tussenkwamen, doch dergelijk betoog, zonder de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen, kan geen afbreuk doen aan volgende motivering: *"U stelde dat de autoriteiten geen bewijzen hadden tegen u en dat uw oom er voor zorgde dat zij u na uw eerste arrestatie vrijlieten (CGVS, p. 11). Wat uw oom hiervoor precies deed of welke voorwaarden er aan uw vrijlatingen gekoppeld werden, bleek u niet te weten. U stelde louter dat uw oom zich 'garant' stelde voor u. Wat dit in uw geval betekende, wist u niet (CGVS, p. 11). Enkele dagen later werd u een tweede keer opgepakt door de autoriteiten. U wist niet hoeveel dagen later zij opnieuw langskwamen, maar ze hadden opnieuw een rapport ontvangen dat de taliban nog steeds in uw boomgaarden langskwamen (CGVS, p. 11). Na één dag werd u opnieuw vrijgelaten met de hulp van uw oom en enkele dorpsouderen omdat ze geloofden dat u niets met de taliban te maken had. Ze wilden blijkbaar enkel de namen horen van de taliban die in uw boomgaarden vergaderden (CGVS, p. 11). U wist niet hoe zij u een tweede maal vrij kregen nadat u door de autoriteiten toch verdacht werd van spionage voor de taliban. U had er niet naar gevraagd omdat u te bang was (CGVS, p. 12). Het is erg vreemd dat u niet zou willen weten of u zich aan bepaalde voorwaarden moest houden om te voorkomen dat de autoriteiten opnieuw langs zouden komen"*. Immers heeft de commissaris-generaal uitvoerig gemotiveerd waarom deze verklaringen niet afdoend zijn, met name omdat verzoeker niet weet noch geïnformeerd heeft naar de manier waarop zijn oom en dorpsouderen hem hebben vrij gekregen noch of er bepaalde voorwaarden aan de vrijlating verbonden waren.

2.10. Zoals voorts blijkt uit verzoekers verklaringen werd hij ook de tweede keer dat hij werd gearresteerd in elkaar geslagen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 11). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker, die al een tweede keer wordt geconfronteerd met de politie waarbij hij hardhandig werd aangepakt, op dat moment niks zou verklappen maar dit dan wel bij een derde arrestatie zou doen. Het betoog dat hij bij de derde aanhouding drie dagen werd vastgehouden en mishandeld kan deze onaannemelijkheid niet verklaren. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Eén motief op zich mag dan al niet draagkrachtig zijn, maar lezing van het geheel van de motieven leert dat verzoekers relaas volstrekt ongeloofwaardig is. Verzoeker herhaalt voor het overige weerom zijn verklaringen waar hij betoogt dat de soldaten 's nachts niet langskwamen omdat ze bang waren, hetgeen evenwel niet meer is dan een gratuite bewering en geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het geenszins

aannemelijk is dat de politie niet op zoek zou gaan naar bewijzen om hun vermoedens dat de taliban bij verzoekers vergaderden te onderbouwen.

2.11. Door te wijzen op een verkeerde interpretatie van de vragen slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn antwoorden aangaande het tijdstip waarop de taliban nog eens langskwamen te weerleggen. Dit blijkt immers uit het feit dat verzoeker nadien geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen, waar hij aangaf het allemaal niet meer zeker te weten en er aan toevoegde dat de taliban misschien kwamen of misschien ook niet (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 13). Hoewel verzoeker op dat ogenblik de kans had te stellen dat hij de eerste vraag verkeerd begrepen had, heeft hij dit niet gedaan maar een antwoord gegeven waaruit duidelijk blijkt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verzoeker brengt thans een a posteriori-argument aan om alsnog de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen, doch gelet op voorgaande bespreking kan dit hoegenaamd niet overtuigen.

2.12. De Raad wijst er voorts nog op dat een herhaling van de asielmotieven geenszins een weerlegging is van deze motieven nu verzoeker hiermee nalaat de motieven met concrete argumenten te weerleggen.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerkgegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.14. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.16. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG, en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker stelt dat artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren, dat de term ‘asielaanvraag’ beide aspecten dekt, dat het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt. Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Kabul, district Paghman in Aghanistan. Volgens verzoeker is de informatie die het CGVS hanteert om de veiligheidssituatie te beoordelen niet recent. De richtlijn van het UNHCR dateert van 17 december 2010 en kan gelet op het woelige en onstabiele karakter van de veiligheidssituatie in Afghanistan niet meer als actueel worden beschouwd. In het document van Cedoca over de regionale analyse valt volgens verzoeker voorts op dat het een summier beschrijving betreft waarbij eigenlijk enkel dieper wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Kabul stad zelf. Verwerende partij geeft aan ANSO-rapporten zelf niet meer te mogen citeren aangezien enkel NGO's dit nog mogen doen. De ANSO-rapporten van het laatste kwartaal van 2012 melden echter verschillende geweldsactiviteiten in het district Paghman. Ook is er een opvallende passage in de SRB over de algemene situatie in Afghanistan waaruit blijkt dat uitgerekend een bron die de situatie altijd verbloemt nu aangeeft dat de situatie er helemaal niet zo op is vooruitgegaan in 2012 in vergelijking met 2011. Objectieve informatie toont aan dat de situatie helemaal anders is dan hoe verwerende partij ze schetst, er zijn in de provincie Kabul tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten en er kunnen nog steeds burgerslachtoffers vallen. In de provincie Kabul komen veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen en moord bijna dagelijks voor. In Paghman vallen er geregeld doden. Tevens is er een risico op mensonwaardige behandelingen, de broodnodige humanitaire hulp blijft immers beperkt. Verzoeker meent dat de interpretatie van verweerder van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is en dat deze de humanitaire

gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloost. De levensomstandigheden blijven mensonwaardig. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie.

2.17. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming steunt op informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name de "Subject Related Briefing" (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" (22 maart 2013) en "SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" (21 maart 2013), en dat daarbij gebruikt werd gemaakt van objectieve en betrouwbare bronnen die op systematische wijze de veiligheidstoestand in Afghanistan analyseren. Het betoog van verzoeker dat gedeeltelijk wordt gesteund op achterhaalde informatie van het UNHCR kan in het licht van voorgaande dan ook niet overtuigen om de bestreden beslissing te ondergraven. Het citeren van een objectieve bron met betrekking tot de algemene veiligheidstoestand in Afghanistan en het selectief verwijzen naar een zinsnede uit de SRB volstaan dan ook niet om vast te stellen dat de conclusie van de commissaris-generaal op grond van deze SRB's onterecht is.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul en de argumentatie dat op heden de veiligheidssituatie allesbehalve stabiel is, dat in de provincie Kabul er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn en de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan worden genoemd, dat het niet uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen, dat objectieve bronnen aantonen dat het aantal burgerslachtoffers nog steeds zeer hoog is en in de provincie Kabul veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord, etc. bijna dagelijks voorkomen, alsook de verwijzing dienaangaande naar de bijgevoegde stukken, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde persartikelen en rapporten en de door hem aangehaalde aanslagen en incidenten kan immers geenszins blijken dat de actuele situatie in de provincie Kabul, district Paghman er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen in 2011, 2012 en 2013 waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in de provincie Kabul, district Paghman heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie aldaar subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman gemaakt door de commissaris-generaal. Diens analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker nog argumenteert dat rekening dient te worden gehouden met de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt alsook de levensomstandigheden, benadrukt de Raad dat het louter uiten van een dergelijke vrees en de verwijzing naar algemene rapporten en informatie niet aantoonst dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Immers maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal terechtkomen in de precare sociaal-economische situatie waarnaar hij verwijst.

In zoverre verzoeker stelt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te weerleggen.

2.18. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.19. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER